

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

Inedita et nuper primum edita.

IX.

Post finem et subscriptionem Historiarum:

Τοῦ αὐτοῦ Τζέτζου στίχοι παρὰ διαφορᾶς ποιητῶν· λογι-
ζέσθωσαν δὲ μὴ ὥς στίχοι ἀλλ' ὥσπερ συντώματα (l. συντά-
γματα) καταλογάδην γραφόμενα.

Ποιητικῶν μέλλουσιν ἄρχεσθαι λόγων
χρεῶν διδάσκειν πρῶτα τὰς διαιρέσεις·
οὕτω γὰρ εὐσύνοπτον ἔσται τοῖς νέοις. 1)
Καὶ δὴ τὸ λοιπὸν *) ἐγκαταρχτέον λέγειν.

5 Ποιητικὴν γίνωσκε σὺ, γένος νέε,
πολλὰς τομὰς φέρων (l. φέρειν) τε καὶ διαιρέσεις·
Τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν λυρικὴν κλῆσιν φέρει,
ἄλλο τραγικὴν, κωμικὴν, μονωδίαν,
καὶ σατυρικὸν, καὶ διθύραμβον πάλιν·

10 ἱαμβογραφία τε τούτοις συντρέχει,
ποιητικὸν τε πᾶν ἀνώνυμον 2) γένος·
καὶ δὴ τὸ πᾶν γνῶρισμα σαφηνιστέον.
Τῶν λυρικῶν γνῶρισμα πρῶτον ἡ λύρα·
πρὸς γὰρ λύραν ἔμελπον αὐτοὶ τὰ μέλη.

15 εἶχον δὲ πεντήκοντα τοὺς χοροστάτας,
καὶ βοῦς τὸ δῶρον κυκλικῶς ἐστηκότων·
ἔθενπέρ αὐτοὺς τις καλεῖ ταυροσφάγους. **)
τοῦ λυρικοῦ κύκλου δε σύστημα τόδε· ***)
Κόριννα, Σαπφῶ, Πίνδαρος, Βακχυλίδης,

*) Ad marginem in Cod. scripta sunt quae sequuntur. Τοιοῦτόν
οἱ λοιποὶ ἄνευ βαρείας γράφουσι· Τζέτζης δὲ αὐτὸ, τὰ νῦν, τὰ μά-
λιστα καὶ πᾶν ὁμοίον βαρύνει.

**) Κρατῖνος ὁ κωμικός.

***) Σημείωσαι πόσοι λυρικοὶ ποιηταί.

- 20 Ἀνακρέων, Ἴβυκος, Ἀλκμῶν, Ἀλκαῖος,
 Σιτησίχορος τὲ καὶ Σιμωνίδης ἅμα,
 δεκάς ἀρίστη, παντελής, πληρεστώτη.
 τὴν φαλλικὴν μάχθανε καὶ κωμωδίαν·
 ἅμφω πρὸς ὠφέλειαν εὖρηνται βίου,
- 25 τὴν δ' εὖρεσιν μάχθανε πῶς ἐφευρέθη.
 Πένητες ἄνδρες Ἀττικοί, γῆς ἐργάται,
 ἀδικίας πάσχοντες ἐν γεωργίαις
 ἐξ Ἀττικῶν 3) μὲν εὐγενῶν δε τῷ γένει,
 ἀντιλέγειν δὲ μὴ σθένοντες μηδόλως,
- 30 συνεργὸν ἐξέυρανο τὸν νυκτὸς χρόνον·
 κώμαις γὰρ αὐτοὶ ταῖς στενώπαις τριόδοις
 κῶμα κατ' αὐτὸ καὶ γλυκὺν ὕπνον χρόνον
 περιτρέχοντες καὶ λέγοντες τὰς βλάβας
 θόρυβον εἰργάσαντο τοῖς πέριξ μέγαν,
- 35 ὥς ἡλίου τρέχοντος ἡμέρας δρόμον
 ζητεῖν, ἐρευνᾶν πανταχοῦ τοὺς αἰτίους,
 καὶ τοὺς γεωργοὺς τοὺς παθόντας τὰς βλάβας·
 ἐπεὶ δ' ἐφευρέθησαν οἱ γῆς ἐργάται,
 ᾗτησεν αὐτοὺς Ἀττικὴ γερουσία
- 40 κώμοις παρ' αὐτοῖς καὶ πότοις Διονύσου
 τελουμένοις κώμαις τε καὶ τοῖς χωρίοις
 βλάβας κατεπειν ὥς ἔλεξαν ἐννύχως·
 οἱ δ' αὖ θέλοντες ἅμα καὶ δεδοικότες
 τρυγὶ καταχρίσαντες αὐτῶν τὰς θῆας 4)
- 45 ἀγνωστοφανεῖς εἶπον ὥς πρὶν τὰς βλάβας·
 ἐπεὶ δ' ἐσωφρόνισε τὸ πρᾶγμα πόσον,
 ἔδοξε πᾶσι τοῖς σοφοῖς βουλευφόροις
 πρὸς σωφρονισμόν τοῦτο παντὸς τοῦ βίου
 αἰεὶ τελεῖσθαι τοῖς ἐτησίοις κύκλοις,
- 50 ἐαρινῇ μάλιστα καιρῷ δε πλεόν.
 καὶ πρῶτον αὐτὰ πῶς μετῆλθον ἀγρόται,
 κωμωδίαν δὴ φημι καὶ τραγωδίαν
 καὶ σατυρικὴν τῶνδε τὴν μεσαιπύτην.

- Ἄνδρας μετ' αὐτοὺς ἀξιοῦσι πανσόφους
 55 ἅπαντα πράττειν εὐγενῶς καὶ κοσμίως,
 οὐσπερ τὸ λοιπὸν καὶ διδασκάλους ἔφαν.
 Κλῆσις δὲ τοῖς σύμπασις ἦν τραγωδία·
 χρόνῳ διηρέθη δὲ κλῆσις εἰς τρία,
 κωμωδίαν ἅμα τε καὶ τραγωδίαν
 60 καὶ σατυρικὴν τῶνδε τὴν μεσαιτάτην.
 Ὅσον μὲν οὖν ἔσχηκε τὴν θρηνηδίαν,
 τραγωδίαν ἔφασαν οἱ κριταὶ τότε·
 ὅσον δὲ τοῦ γέλωτος ἦν καὶ σκωμμάτων,
 κωμωδίαν ἔθεντο τὴν κλῆσιν φέρειν·
 65 ἄμφω δὲ πρὸς σύστασιν ἦσαν τοῦ βίου·
 ὁ γὰρ τραγικὸς τῶν πάλαι πάθη λέγων,
 ῥήσους, ὀρέστας, Φοινίκας, Παλαμήδεις,
 τοὺς ζῶντας ἐξήλυνεν ἀγερωχίας·
 [ὁ] κωμικὸς δὲ πῶς γελοῶν κωμωδαίαις
 70 ἄρπαγα τινὰ καὶ κακοῦργον καὶ φθόρον,
 τὸ λοιπὸν ἠδραίωσεν εἰς εὐκοσμίαν.
 Οὕτω λύει μὲν ἡ τραγωδία βίον,
 βαθεοὶ δὲ καὶ πῆγνυσιν ἡ κωμωδία
 ὁμοῦ σκυθρωποῖς τῇ χαρᾷ μεμιγμένη.
 75 Διαφορὰν ἔφημεν αὐτῶν ἀριῶς, *)

νῦν

τοὺς εὐρετὰς δὲ τοιγαροῦν μοι λεκτέον.

Τριττὴν νόει δὲ πρῶτον τὴν κωμωδίαν,
 πρώτην, μέσην, ἔπειτα καὶ τὴν ὑστέραν.

- Πρώτης μὲν ἦν ἴδιον ἐμφανὲς ψόγος,
 80 ἦν ἦν κατὰρξας εὐρετῆς Σουσαρίων. **)

*) Καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ ἀρι.

**) Σουσαρίων οὗτος· ὁ κωμικὸς, φανὴς τῆς γυναικὸς τοῦτου
 φανείσης καὶ τοῦτον ἀπολειπούσης, εἰσελθὼν ἐν τῷ θεάτρῳ ἐφ' ἐγξαιὶ
 ταδί·

Ἀκούετε λεῶ, Σουσαρίων λέγει τὰδε,
 υἱὸς Φιλίνου Μεγαρόθεν Τριποδίσκιος·
 κακὸν γυναῖκες, ἀλλ' ὅμως, ὦ δημόται,
 οὐκ ἔστιν εὐρεῖν οἰκίαν ἀνευ κακοῦ.

Ἰοίεον δὲ ὥς τῶν Σουσαρίωνος τοῦτου ποιημάτων μόνα ταῦτα κα-

Τῆς δευτέρας ἦν ὁ ψόγος κεκρυμμένος (sic),
 ἥς ἦν Κρατῖνος, Εὐπολις, Φερεκράτης,
 Ἀριστοφάνης, Ἑρμιππός τε καὶ Πλάτων.
 Καὶ τῆς τρίτης ἦν ὁ ψόγος κεκρυμμένος
 85 πλὴν κατὰ δούλων καὶ ξένων καὶ βαρβάρων·
 ἥς ἦν Μένανδρος ἐργάτης καὶ Φιλήμων.

Τραγωδίας μάνθανε τοὺς διδασκάλους,
 Θέσπιν, Φρυνίχον, Αἰσχύλον, Σοφοκλέα,
 ὕστατος αὐτῶν Εὐριπίδης Μνησάρχου,
 90 κῦνπερ κατεῖδε τὸν σοφὸν Σοφοκλέα.

Σατυρικὸν δὲ Πρατίναν οἶδα μόνον,
 ἄλλους δ' ἐφευρὼν, εἰ θέλεις, τέκνον, γράφε.

Εἰ δ' ἀκριβῶς ἅπαντα μανθάνειν θέλεις,
 Ὅμηρος ἐστὶ καὶ πατὴρ κωμωδίας
 95 καὶ σατυρικῆς ἅμα καὶ τραγωδίας,
 ἄλλης τὲ πάσης ἐν λόγοις εὐτεχνίας·
 τούτοις δὲ κοινὸν τοῖς τρισὶ χοροστάταις
 ἐν τετραγώνῳ τῇ στάσει καθεστάναι. *)

Τράγον τε πρὸς δώρημα τῆς νίκης φέρειν
 100 καὶ δημοσίαν τὴν τροφὴν ἐσχηκέναι,
 μιμητικῶς τε πάντα δρᾶν τῇ θυμέλῃ,
 ὀθενπερ ἐσχήκασιν κλῆσιν δραμάτων·
 μίμους γὰρ ἐκτρέφοντες ἄνδρας θυμέλης
 μιμητικοῖς ἔπραττον ἅπαντα τρόποις,

μελείφθη τὰ τέσσαρα λαμβεῖα· ἡ δὲ λέξις ἡ λέγουσα Τριποδίσκιος τοῦ, φησὶ, ἀπὸ πόλεως Τριποδίσκου, μιᾶς τῶν Μεγαρικῶν πόλεων.

*) Τοῦτο εἶπον ἡπατημένος τοῖς ἐξηγουμένοις Εὐριπίδην καὶ Σοφοκλέα, γράψασιν οὕτω. 5) Τὸ δρᾶμα τὸ τῆς Ἀλκίσιδος Εὐριπίδου καὶ ὁ Ὀρέστις, καὶ ἡ Σοφοκλέους Ἡλέκτρα, καὶ ὅσα τοιαῦτα σατυρικά ἐστὶ καὶ οὐ τραγικά· ἀπὸ συμφορῶν γὰρ καὶ δακρύων εἰς χαρὰν καταγῶσιν. Οὕτω μὲν οὖν ἔγραψα περὶ τῶν σατύρων τοῦτοις ἡπατημένος· 6) ἐντυχῶν δὲ σατυρικοῖς δραμασιν Εὐριπίδου αὐτὸς μόνος ἐπέγνων ἐκ τούτων σατυρικῆς ποιήσεως καὶ κωμωδίας διάφορον· ἡ μὲν οὖν κωμωδία δριμύτως δριμύτως (sic) τινων καθάπτομένη διαβολαῖς, ἐπὶ λοιδορίαις κινεῖ γέλωτα ἡ δὲ σατυρικὴ ποιησις ἀκρατον καὶ ἁμοιγῇ (l. αἰγιῇ) λοιδορίας ἔχει τὸν γέλωτα πάνυ ἡδύτατον, οἷον τὸν ἐν θυμέλαις.

- 105 ἀνδρῶν, γυναικῶν ἐκμιμούμενοι θέας.
 Ταῦτα τὰ κοινὰ τῶνδε καὶ μεμιγμένα·
 διαφορὰν μάθανε τῆς κωμωδίας,
 ἧς εἰκοσιτέσσαρες οἱ χοροργαταί,
 ἑκαίδεκα δὲ σατύρων τραγωδίας.
- 110 Κωμωδίας ἔφημεν εἶναι τὸν γέλων,
 τραγωδίας πάλιν δε τὴν θρηνηδίαν,
 τῶν σατύρων γέλων δε καὶ θρηνηδίαν.
 Κλῆσιν δε νῦν μάθανε τῆς κωμωδίας·
 κώμαις στενώποισ κώματος πρὶν ἐν χρόνῳ
- 115 ἐφευρέθη μὲν, ὥς ἔφην ἀνωτέρω·
 ἀγρῶν δε κώμαις ἐκτελουμένη τότε
 κώμας παρ' αὐτὰς καὶ πότοις Διονύσου,
 κωμωδίας ἔσχηκε κλῆσιν εὐλόγως.
 Τραγωδία δὲ παρὰ τὴν οἴνου τρύγα,
- 120 ἐν ᾗ περ ἐξέχρισαν τὰς αὐτῶν θέας,
 ἣ παρὰ τὴν τρύγα δε τὴν δωρουμένην,
 ᾗτοι τὸν οἶνον Ἀττικῷ πάντως λόγῳ,
 ἣ τὸν τράγον δε καὶ τετράγωνον στάσιν,
 ἣ τὴν τραγωδίαν*) τε καὶ θρηνηδίαν.
- 125 Τὸ σατυρικὸν ἐκ σατύρων εὐρέθη·
 τοὺς ἀγρότας δε πρὶν ἐκάλουν σατύρους·
 ἐκ τῶνδε γοῦν εὗρηκε τὴν κλῆσιν τόδε·
 ἔσχηκε καὶ κλῆσιν δε ταῦτα δράματα,
 οὐ μὲν δὲ λοιπὸν ὥς τὰ λοιπὰ γράμματα·
- 130 ἔδρωντο καὶ γὰρ ἐν μίμοις πρὶν ἀνδράσιν **)
 εἰς Τηλέφου μίμημα καὶ Φιλοκτήτου
 οὐδ' ἐν μόνοις γράμμασιν εἶχε τὴν στάσιν.
 Μονωδίαν μάθανε σὺν αὐτοῖς, τέκνον·
 γίνωσκε κυρίαν δε τὴν μονωδίαν
- 135 ὁ πανμόνος (sic) λέγει τις ἐν θρηνηδαίαις,
 κατὰ δὲ παρὰχρησιν, ἃν λέγει μόνος,

*) Ἔστι δὲ καὶ ζῶον.

**) Hic in codice versus rasura deletus est.

- ὥσπερ *Ανυκόφρων* εἰς *Ἀλεξάνδρον* γράφει· ἡ)
 ἄλλοις γὰρ ἐστὶ τραγικοῖς χοροεργάτης
 πολλὰς γεγραφώς καὶ σοφὰς τραγωδίας.
 140 Ἐφην τὸ λοιπὸν καὶ μονῳδὲς (sic) σοι, τέκνον·
 τοὺς διθυράμβους τοιγαροῦν μοι λεκτέον.
 Οὔτοι λυρικοὶ καὶ χοροὶ καὶ τὴν στάσιν
 καὶ δῶρον εἴχον· τὰ δὲ λοιπὰ μοι μάθε.
 Οἱ πρὸς τὸν *Διόνυσον* γράφοντες λόγους
 145 παμπλειστοσυστρόβητον ἔγραφον μέλος,
 οἷον περ αὐτὸς στίχον ἀρτίως *) ἔφην,
 ῥηματοκαμπῶν πλειστοποικιλῶ τρόπῳ.
Ταῦτα δ' ἐποιοῦν ἐκμιμούμενοι (cod. ἐκμιμοί) τρόπους
 τοὺς βακχικοὺς τε καὶ στροφὴν πολυστρόφον.
 150 *Κλῆσιν* δὲ διθύραμβον ἔσχον, ὦ τέκνον,
 ἐκ *Διονύσου* βακχικοῦ χοροστάτου,
 ὅστις περ ἐξέδραμεν θύρας τὰς δύο,
 μηρὸν *Διὸς* τε καὶ *Σεμέλης* γαστέρα.
Φιλόξενόν δὲ τὸν *Κυθήριον* λέγε
 155 τῶν διθυράμβων εὐρετὴν συγγραμμάτων.
Ἰαμβογράφους γλωττοτοξότας νόει,
Πάριον Ἀρχίλοχον αἰσχρὸν ἐν λόγοις,
 καὶ δεινὸν *Ἰππώνακτα* πικρίας πλέων,
 οὐ περ παρεισέγραψέ τις τύμβῳ τάδε·
 160 Οὐ βότρυν ἀλλ' ἄχερδον ἐν τάφῳ φέρει,
 στύφοντα, πικραίνοντα πικρίᾳ λόγων.
 Ἀλλὰ τις *Ἰππώνακτος* ἐλθὼν εἰς τάφον
 τὸν ἄνδρα κνώσσειν δ) εὐμενῶς εὐχου καίω.
 Ἴδὼν δὲ πῶς βάζοντες ἐμπύκροις λόγοις
 165 κλῆσιν κατεπλούτησαν ἱαμβογράφων.
Ποιητικόν δὲ πᾶν ἀνωνύμως λέγε
 ὅπου περ εὐρήσειας αὐτὸς μοι, τέκνον,
 ἡρωϊκὸν μέτρον τε καὶ μύθους ἅμα,

*) Ἀρτίως ἐπὶ τοῦ ὀγιῶς λέγεται, ἀρτί δὲ ἀπὸ τοῦ *κατὰ*· *κατὰ*
 δὲ ἀρτίως εἶπον ἀπὸ τοῦ ἀρτί, ὥσπερ *Σοφοκλῆς* καὶ *Ἐίερος*.

- λέξιν τὲ ποιᾶν ἱστορικὴν τε φράσιν·
 170 πεντάς δὲ τούτων ἐστὶν ἐξηρημένη,
 Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Πάνυσις (sic) τρίτος,
 Πείσανδρος, Ἀντίμαχος, οἱ δ' ἄλλοι νέοι
 ὥσπερ τὸν ἐσμὸν· τίς διαγράφοι λόγος;
 οὕτω τὰ πάντα σὺ μαθὼν κατ' ἄξιαν,
 175 γίνωσκε καλῶς καὶ διακρίνων βίβλον.

Τοῦ αὐτοῦ Ἰαμβοὶ τεχνικοὶ περὶ κωμωδίας.

- Ἐπείπερ ἡμῶν τοῖς ἀτέχνους πρὶν στίχοις
 τριπλὴν τελεῖν εἴρηκά τὴν κωμωδίαν,
 πρῶτην ὁμοῦ, μέσην τε καὶ τὴν ὑστέραν,
 ἔφην δὲ καὶ γνώρισμα τῶν τριῶν τότε,
 5 οὐκ ἀκριβῶς ἔφην δὲ πᾶν μέχρ' ἐλίου (l. τέλους),
 τὰ νῦν φέρε γράψωμεν ἡκριβωμένως,
 πόσα μέρη τε τυγχάνει κωμωδίας,
 καὶ τῆς παραβάσεως ὅποσα δὲ τὰ μέρη,
 τίνα τὲ ταῦτα, τεχνικῶς τε πῶς πρόπει
 10 κωμωδίας γράφειν τε καὶ τραγῳδίας.
 Μέρη μὲν εἰσι τέσσαρα κωμωδίας,
 πρῶτον πρόλογος τὸ μέχρ' χοροῦ τὴν εἴσοδον,
 τὸ τοῦ χοροῦ μέλος δὲ δεύτερον λέγω,
 ἐπίσοδος τρίτον δὲ· (sic) τί δὲ τυγχάνει
 15 λόγος μεταξὺ πλὴν μελῶν χοροῦ δύο·
 τέταρτον ἐστὶν ἐξοδος· ταύτης μέρος
 λόγος χοροῦ τις τῷ τέλει λελεγμένος.
 Τόσα μέρη μὲν εἰσι τῆς κωμωδίας.
 Ἐπὶ δὲ παραβάσεως εἰσὶ μέρη,
 20 ἃ νῦν σαφῶς ἄκουε τῷ λεπτιῷ λόγῳ.
 Ὁ κωμικὸς χορὸς μὲν ὀρχήστρας τύποις, *)
 τὴν, ἣν λογεῖον νῦν καλοῦμεν ἡ.. γμένον,

*) Δέκα ἐτέροις μέτροις ἐχρῶντο, ἃ περὶ τοῦ τέλους τοῦδε εὔρηξ,
 καὶ τῷ τετραμέτρῳ ἰὼν ἀγασταῖσι.

- ὑποκριταῖς μὲν προσλαλῶν ἄλλοις μέτροις ,
 σκηνήν πρὸς αὐτήν ἣν ὀρῶν κωμωδίας ,
 25 αὐτῶν ἀπελθόντων δε πρὸς δῆμον βλέπει ,
 ὃ καὶ στροφὴν ἔσχηκε τὴν κλῆσιν φέρον.
 Ἐκ τετραμέτρων ἕξ τὲ καὶ δέκα στίχους
 ἀναπαιστικούς δε τοῖς μέτρο[ις ἐφθέγγετο a sec. manu]
 ἀντιστροφὴν δ' ἔφασκεν, εἰτα δευτέρως
 30 τοῦδε μέτρω καὶ ποσῶ τῶσων στίχων.
 Τοὺς δ' αὖ στροφῆς λόγους τεσσναντιστρόφῳ (l. σὺν ἀντ.)
 ἅπας παλαιὸς πῶς ἐπὶ ῥῶμα λέγει.
 Ἡ πάροδος ὅλη χοροῦ δε παραβάσις,
 καὶ οὖν ἐπὶ θεάτρον ἐκ πολισμάτων
 35 ἐδείκνυ δῆθε τὴν ὁδὸν ποιούμενος
 ἀριστερᾷς ἔβαινεν ἀψίδος τόπων .
 εἰ δ' ὡς ἀπ' ἀγροῦ, δεξιᾷς διὰ τόπων
 ἐν τετραγωνίζοντι τοῦ χοροῦ τύπῳ ,
 ὑποκριταῖς τὸ βλέμμα δεικνύων μόνοις .
 40 ὧν ἐκδραμόντων ἐπτάκις ἐστραμμένος
 χορὸς καθῶρα πρὸς διπλὴν δῆμου στάσιν,
 τὸ δ' ἐπτασυστρόβητον ὄρχημα τόδε.
 Παράβασιν ἔσχε τῷ γένει κλῆσιν φέρειν, (sic)
 ὄρχησις ἡ πρώτη τε τὴν κλῆσιν γένους,
 45 μακρὸν δὲ δὴ πνῆγος τε τὸ τρίτον πάλιν ,
 τέταρτον ὦδῃ καὶ στροφῇ κλῆσιν φέρει .
 τὸ πέμπτον αὖτε τις ἐπὶ ῥῶμα λέγει ,
 τὸ δ' ἕκτον ἔσχε κλῆσιν ἀντιφθὴν φέρειν ,
 ἀντιστροφὴν ἅμα τε σὺν αὐτῇ λέγω .
 50 τὸ δ' ἑβδομον τις ἀντεπίρρημα λέγει.
 Τζέτζη δ' ἀρεστὸν οὐδαμῶς ἔστι τόδε ,
 οὐδ' αὖ τὸ πέμπτον, ἀλλὰ σοι ταῦτα λέγει .
 τὰς πρακτικὰς μὲν συστροφὰς χοροῦ δύο ,
 σκηνήν πρὸς αὐτήν πρὸς τε τὸν δῆμον νόει ,
 55 στροφὰς καλεῖσθαι, σὺν δὲ μὲν, ἀντιστρόφους *)

*) Καὶ τὸν Τζέτζη γὰ ἐπὶ εἶδη τῆς παραβάσεως ἢ μέρη· ἐκβαλ-

- τοὺς τετραμέτρους οὓς ἔφη δε τῶν στίχων
 τρανῶς ἐπιρῶήματι τοὺς πρώτους λέγει,
 τοὺς δευτέρους αὖ ἀντεπίρῶημα πάλιν.
 Τζέτζης μὲν αὐτὰ τῶν μερῶν τῆς ἐπτάδος
 60 παρεξελὼν τε καὶ διώξας μακρόθεν
 ᾧδὴν διαιρεῖ καὶ στροφὴν ὥς πρὸς δύο
 ἀντιστροφὴν αὐτὴν τε κἀντῳδὴν ἅμα·
 οὕτω τὲ πληροῦ σοι πάλιν τὴν ἐπτάδα,
 ᾧδὴν καλεῖ δε πρόσθε τοὺς (l. προσθέτους) τινὰς λόγους,
 65 στροφὴν πάλιν δε τοὺς πρὸς ἀνθρώπων λόγους,
 τὴν δ' ἀντῳδὴν (sic) εἰς θεοὺς πάλιν λέγει,
 ἀντιστροφὴν δὲ πρὸς γονᾶς ἐτησίους.
 Ταῦτα μὲν οὕτω καὶ ταδὶ δέ μοι μάθε·
 ὥς ἡ παλαιὰ συγγραφὴ κωμωδίας
 70 ἦτο πρὸς ὄγκον Ἀττικῆς γλώσσης λόγοις,
 ἐχοῖτο καὶ μέτροις δε ποικίλοις στίχων,
 χορῶν τὲ χρεῖαν εἶχεν· ἡ νέα δέ γε
 γλώττης σαφοῦς πρῶτα μὲν ἤρμοστο λόγοις,
 πλείστῳ δὲ χοῖται τῶν ἰάμβων τῷ μέτρῳ·
 75 καὶ δὴ σὺν αὐτοῖς καὶ χορῶν ἀποτρέχει,
 τὸ τοῦ σκοποῦ δε πλάσμα καὶ λέξις ἅμα.
 Παραιοφοροῦσιν ἡδονὴν κωμωδίαις *)
 καὶ τὸν γέλωτα τοῖς ὁμωνύμοις πλέον
 ἐσχηματισμένα τε καὶ παρωδίαι
 80 καὶ κλήσεων πλάσεις δε καὶ μεταπλάσεις·
 σὺν οἷς κορισμοὶ καὶ καταχρήσεις ἅμα.
 Σκαμβῶν μετ' αὐτὰ νῦν μελῶν κληῖσιν μάθε·
 λέγοντες ἦσαν ταῦτα καιροῖς τῶν πότων·
 σκαμβὰ δ' ἔφασκον ὥς ἀπλᾶ μᾶλλον τάδε·

λει μὲν τὸ ἐπίρρημα ἐκ τοῦ πέμπτου τόπου· καὶ τὸ ἀντεπίρῶημα
 ἐκ τοῦ ἐβδόμου. παρὰβασιν δὲ καλεῖ τὸ γένος, καὶ τὸ πρῶτον ἔρ-
 ρημα· τρίτον μακρόν καὶ πνίγος· τέταρτον ᾧδὴν τὴν καὶ ἐπιρῶημα
 πέμπτην· ἀντῳδὴ δὲ τὴν καὶ ἀντεπίρῶημα· ἕκτον στροφὴν· ἐβδο-
 μον ἀντιστροφὴν.

*) καθηθύνουσι τὴν Κωμωδίαν.

- 85 ἄλλοι δὲ φασὶν ὥς ἀναγκαῖον πότοις
 ἄδειν ὑπῆρχε πρὸς ψαλάγματα λύρας,
 ὅσοις ἐνῆν δε μηδαμῶς λύρας τέχνη,
 δάφνης λαβόντες εἴτε μυρσίνης κλάδον,
 ῥῆδον, καλοῦντες σκαμβαιὰ (a sec.: σκαμβὰ τὰ) λύρας μέλη·
 90 ἄλλοι δὲ τοὺς ἄδοντας εἶπον τὴν λύραν,
 οὐχὶ κατ' εὐθὺ συστροφαῖς δε λαμβάνειν·
 οὐτῷ τὸ λοιπὸν κλῆσιν ἔσχε τὰ μέλη.

Περὶ τραγικῆς ποιήσεως. *)

- Ἄκουε λοιπὸν καὶ τὰ τῆς τραγωδίας
 πόνοις περισσοῖς πρὶν ἔμοι συνηγμένα
 ἔξ ὧν ὁ Εὐκλείδης τε καὶ λοιποὶ πόσοι
 ἔγραψαν ἄνδρες ἐν λόγοις διηρμένοι.
 5 Τραγωδία τί ἐστι πρὶν μαθεῖν ἔγνωσ,
 καὶ πῶς ἐφευρέθη δε, καὶ διδασκάλους,
 κλῆσιν ὁμοῦ πράξεις τε πῶς λυεῖ βίου.
 Νύει διαιρέσεις δε νῦν τραγωδίας.
 Κατὰ τύπον πρῶτον μὲν εἰς μέρη δύο,
 10 εἰς σκηνικόν τε καὶ χοροῦ δὲ τὸν τρόπον· **)
 ἕκαστον αὐτῶν αὖ διαιρεῖσθαι νόει
 ᾧδὴν πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ καὶ λέξεις λέγω·
 ὑποκριτῆς ἄδει γὰρ ἐν τινὶ χρόνῳ
 χοροῦ λαλοῦντος, ἃ λαλεῖν θέλει τότε.
 15 Ἡ λέξις αὖ δίχασμα διπλοῦν λαμβάνει,
 ὥς πρὸς μέτρον τε καὶ σὺν αὐτῷ περίοδον·
 μέτρον, τροχαίους σὺν ἰάμβοις μοι νόει·
 ἰαμβικούς δε καὶ ἀναπαιστούς περίοδον·
 τὸ μὴν τὸ μέτρον καὶ διαίρεισιν φέρει,

*) Σημειῶσαι καὶ ἑτέραν διαφορὰν παλαιᾶς καὶ νέας κωμωδίας.

**) Σημ. τίνα. τὸ χορικὸν μέρος ἦν πρότερον ἐκ λέξεως, ᾧδης καὶ ὁρχήσεως ἢ ὁρχησῖς δὲ χρόνῳ ἐπαύθη.

- 20 εἰς τε πρὸς λόγους (l. προλόγους), ἐπεισὺδια καὶ ἔξοδον.
Πρόλογος μὲν ἔστι τὸ μέχρι χοροῦ τῆς εἰσόδου·
ἐπεισὺδιος δέ ἐστιν, ὥς καὶ πρὶν ἔφην,
λόγος μεταξὺ, πλήν μελῶν χορῶν δύο·
ἡ δ' ἔξοδος τίς (sic) τυγχάνει χοροῦ λόγος,
 25 μεθ' ὃν χοροῖς οὐκ ἔστι τί λέγειν μέλος.
Ἡ λέξις οὕτω τὴν διαίρεσιν φέρει·
τὰ αὖ διηρέθη τε λέξεων λέγω·
τὴν σκηρικὴν ἄτμητον ᾧδὴν μοι νόει,
τὴν τοῦ χοροῦ δε πενταχῇ τετμημένην·
 30 τῶν τμημάτων κλήσεις δε, πάροδος, στάσιμον,
ἡ τ' ἐμμέλεια, κομμὸς ἔξοδούμενα (?)
ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶχε μὲν οὕτως τάδε·
καιροῖς μετετρέποντο δ' αἱ τάξεις ποτέ·
ἕκαστον αὐτῶν ἀκριβῶς δέ μοι μάθε.
 35 Ἡ μὲν πάροδος δὴ τοῖς θεαταῖς δεικνύει,
δι' ἣν ἀφορμὴν ἡ χοροῦ κοινωνία
ἐγγίνεται, πῶς εἰς τὸ δράματος πάθος
ἄλλου χοροῦ λέξις τε πρώτη τυγχάνει.
ᾧδὴν (?) ὁ Εὐκλείδης δε λέξιν οὐ λέγει, *)
 40 ᾧδὴν χοροῦ πρῶτιστον αὐταῖς εἰσὺδοις
ὥς· Σίγα σίγα, λευκὸν ἔχρον (sic) ἀρβύλης,
ταυτὸν τάχα λέγοντες ἐν πολλοῖς λόγοις.
Μεταπάροδον Εὐκλείδης ἐπιπάροδον λέγει,
ἄλλου χοροῦ δ' ἔλευσιν αὐτὴν μοι λέγει·
 45 χοροῦ μετ' ἔξέλευσιν, ὥς πρὶν ἦν λέγων·

*) Τί τὸ γνώρισμα τῆς παρόδου, [ἡ] πάροδος δηλονότι [ὁ] Εὐκλείδης τὴν λέξιν ᾧδὴν καλεῖ ἀλλ' οὐ λέξιν.

Τί Εὐκλείδης καὶ ἐπιπάροδον λέγει, οἱ δὲ λοιποὶ οὐ;

Τί τὸ στάσιμον καθ' ἑτέρους; τί τὸ στ. ἡ κατ' Εὐκλείδην τὴν στάσιμον; τί ἐμμέλεια; ἀντ' ἐμμελείας δὲ ὑπορχηματισμὸν λέγει.

Πότε ἐλέγετο ὁ κομμὸς καὶ τί ἦν; τίιν διαφέρει κομμὸς θρήνου; καθ' ἑτέρους τί ἐστὶ κόμμος. Σκηνῆς ἦτοι ὑποκριτῶν.

Τί ἐστὶν ἔξοδος; || ἐπανάληψις σχῆμα τῆς σαφεινείας. || πενταπλᾶς καὶ [ὁ?] ἐστὶ πενταπλᾶς ὁμωνύως, ὥς τὸ Λευκίππη, ἀηλιώτης καὶ τὰ ὅμοια.

- ἔγνωσ' μὲν αὐτά· τὸ στάσιμον δέ μοι μάθῃ.
 Μετ' εἴσοδον μὲν ἔσχε τὴν τάξιν φέρε[ει a sec. m.]
 ὅταν τὸ πρῶτον ἐπεισώδιον μὲν γίνεται
 τῷ δράματι δ' οὐπω τι τῶν σκυλμῶν (?) μέρος
 50 εἴτ' οὖν μετ' αὐτῶν ἀξιοχρέων πάθος.
 Ἄλλοι δὲ τὸ στάσιμον χοροῦ φασὶν μέρος
 ἄνευ ἀναπαίστου καὶ τροχαίου τῶν μέτρων·
 πάλιν ὁ Εὐκλείδης δε φησὶν ὥδέ πως·
 ὅταν χορὸς σῆς τι κατέρχεται λέγειν,
 λέγει
 55 ὡς δράματι μὲν νιοῦ Θησέως γράφει·
 „ὦκεανοῦ τίς ὕδωρ στάζουσαν πέτρην λέγεται,”
 καὶ ταῦτα πολλοῖς ἐν τελοῦσι τοῖς λόγοις.
 Τὴν ἐμμέλειαν τοιγαροῦν μοι λεκτέον.
 Ἦδη προκοπούσης δε τῆς τραγωδίας
 60 τὴν ἐμμέλειαν ἦδον, ἧδῃς τι μέλος,
 τὴν ἣν ὁ Εὐκλείδης μὲν οὐδαμῶς γράφει,
 Μετ' ἐμμέλειαν κομμὸς ἦν λελεγμένος,
 ἀκμὴν πρὸς αὐτὴν ἡρμένης τραγωδίας·
 οὗτος δ' ὁ κομμὸς τοῦ χοροῦ τελῶν μέρος,
 65 ἱποκριταῖς ἦν ὡς πολὺ συνηγμένος, *)
 κομμὸς δὲ Θρήνου πενθικώτερος πλέον.
 Ὁ Θρήνος ἐστὶν ἡρεμέστερον μέλος,
 κομμὸν πάλιν ἄλλος δε τίς Θρήνον λέγει·
 κοινὸν χοροῦ σκηνῆς τε τυγχάνει λέγων,
 70 καὶ ἄλλα ταῦτά· τί πλατύνομαι λόγους;
 τὰ τέσσαρα νῦν τοῦ χοροῦ μαθῶν μέρος·
 τὴν ἔξοδον τὸ πέμπτον ἀκροῶ μέρος·
 ὅπερ μετ' ἐμμέλειαν ἐστὶν εἰς τέλος,
 τραγωδίας δ' ὀρχησις αὕτη τυγχάνει.
 75 Μέρη τὰ πρῶτα τῆς τραγωδίας ἔγνωσ'

*) ἡ σκηνικὴ (vid. v. 86) ἀπὸ κοινοῦ προσληπτέον τὸ, ἧδῃ· νῦν
 δὲ τὸ αὐτὸ καὶ ἐν σχῆμα καὶ ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἑλλειψις ἐστί. τοῦτο
 δὲ γοργύτης.

- τὸν σκηνικὸν τε καὶ χοροῦ λέγω τρόπον,
 ἄμφω τε τούτων τὴν διπλὴν τομὴν πάλιν
 ᾧδὴν πρὸς αὐτὴν· ἀλλὰ καὶ λέξιν λέγω,
 τῆς λέξεως δὲ μέτρα καὶ τὴν περιόδον,
 80 καὶ τὴν το μὲν (l. τομὴν) μέτρου δε τὴν τρισσουμένην,
 τὴν εἰς πρόλογον, ἔπεισόδιον καὶ ἔξοδον.
 Ἐπεὶ περ ἔγνωσ ἀκριβῶς πάντα τάδε,
 ᾧδῆς χοροῦ τε πενταπλᾶς διαιρέσεις,
 ἅπερ εἰσὶν ἡ πάροδος ὁμοῦ καὶ στάσιμον
 85 ἢ τ' ἐμμέλεια, κομμὸς ἔξοδον μετὰ·
 ἡ σκηνικὴ γὰρ οὐ διαίρεισιν φέρει.
 Ἐπεὶ περ ἔγνωσ ἀκριβῶς πάντα τάδε,
 ἄκουε πάντα νῦν μέρη τραγωδίας·
 ἃ πρὶν ὁ Εὐκλείδης τε καὶ λοιποὶ πόσοι
 90 γράψαντες ὡς γράφουσι συμπεφυρμένως,
 καὶ συνθολοῦσι πάντας ἡκροαμένους
 μέρη λέγοντες ἐννέα πεφυκέναι,
 ἄλλα μὲν ἄλλος· ἃ τανῦν μοι λεκτέον.
 Καὶ δὴ κατ' Εὐκλείδην μὲν ἀκροῶ τίνα·
 95 πρόλογος, ὁ ἄγγελος τὲ καὶ ἐξάγγελος,
 πάροδος, ἐπιπάροδος, μεθ' ὧν καὶ τὸ στάσιμον
 τικόν?
 ἔβδομον ὑπορχηματισμόν; ἀμοιβαῖον ἔπειτα (sic)
 ω?
 τὸ σκηνικὸν τάττει δὲ πάντων ἐσχάτον.
 Πρῶτον λόγον δε τυγχάνειν γίνωσκέ μοι
 100 τῶν ὧν θέλει λέγειν τις ἐκθέσεις λόγων,
 ὅς δ' ἂν τὰ ἔξω τοῖς ἔσωθε (a sec. m. ἔσωθε) μηνύει,
 β) εἰληχε, φησὶν, ἀγγέλου κλῆσιν φέρειν·
 ἐκ δεξιῶν βαίνει δε πρὸς λαὶον μέρος·
 γ) ἐξάγγελος πάλιν δε τὴν κλῆσιν φέρει,
 105 τοῖς ἐκτὸς ὅστις μηνύει τὰ τῶν ἔσω,
 διὰ στοᾶς δ' ἔβαινε τῆς λαϊᾶς τότε·
 δ) πάροδος δὲ, ᾧδὴ τοῦ χοροῦ ἅμ' εἰσόδῳ,

- ὥσπερ τὸ, σίγα λευκὸν εἶδος (sic) ἀρβύλης·
 ε) ἐπιπάροδος, ἔλευσις δὲ δευτέρου χοροῦ,
 110 μετ' ἐξέλευσιν τοῦ χοροῦ τοῦ πρὶν λέγω·
 ὅταν χορὸς στάς δ' ἐμπαράδῃ (sic) τί μέλος,
 ὡς *) Ὁκεανοῦ τίς ὕδωρ λέγεται σταῖζειν πέτρα.
 ς) Στάσιμον, τὸ μέρος εἴληχε τὴν κλῆσιν φέρειν
 τὴν δ' ἐμμέλειαν οὗτος ὑπόρχησιν λέγει. **)
 115 ζ) ὥδῃν χοροῦ τελοῦσαν ὀρχησμοῦ μέτα
 ἢ μᾶλλον ἔτι (a sec. ἐστὶ) πρέπουσα δράματι τῶν
 σατύρων.
 αὐτοὶ συν ὀρχήσῃ γὰρ ἦδον τῷ (l. τὸ) πάλαι.
 η) Τὸ δ' ἐξ ἀμοιβῆς πρὸς λόγον ἐστὶ λόγος,
 θ) τὸ σκηνικὸν δὲ τυγχάνειν εἶναι νόει,
 120 ὑποκριτοῦ πρόσωπον ἂν ὥδῃν (?) λέγῃ.
 Τραγωδίας μέρη μὲν Εὐκλείδῃ τάδε·
 ἄλλοι δέκα λέγουσι τῇ κλήσει τάδε·
 πρόλογόν τε, ῥῆσιν, καὶ ἀμοιβήν, ἄγγελον,
 ἐξαγγέλον τε, σκηνικὴν ὥδῃν ἅμα,
 125 πρὸς οἷσπερ ἄλλη τῶν μερῶν τετραὶς μέτρῳ,
 κούρισμα, σάλπιγξ καὶ σκοπὸς χοροῦ μέτα,
 ἃ πέντε πρὶν ἔγνωκας Εὐκλείδου λόγοις,
 πρωτόν λόγον μὲν, ἀγγέλους, ἐξαγγέλους,
 πρὸς οἷς ἀμοιβήν, σκηνικῆς ὥδῃς τρύπον,
 130 τὰ πέντε λοιπὸν σοὶ κατ' αὐτοὺς λεκτέον, ***)
 ι? ν?
 ἅπερ παρειαθῆσας Εὐκλείδῃ λόγοις, †)
 καθῶς τὰ Εὐκλείδης μὲν (?) αὐτῶν τοῖς λόγοις,

*) Παράφρασις ἐστὶ στίχου τοῦ Ἰππολύτου δράματος Εὐριπίδης.

**) Ὅτι τὴν ἐμμέλειαν ὀρχησιν ὁ Εὐκλείδης καλεῖ· καὶ τί ἐστὶν καὶ πῶς ἐγίνετο καὶ τίσιν ἦν προσφυλές (l. προσφιλές).

***) τί ῥῆσις δὲ καὶ τὰ λοιπὰ δ' αὐτῶν μέρη
 κούρισμα, σάλπιγξ καὶ σκοπὸς χοροῦ μέτα.

†) Ὅτι τινὰ μέρη τῆς τραγωδίας ὥσπερ τὸ κούρισμα, τὴν σάλπιγγα, τὸν σκοπὸν καὶ τὸν χορὸν παρήκεν ὁ Εὐκλείδης, ἄλλα δὲ φησὶν ἀντ' αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ταῦτα λέγοντες παρήκαν τῶν Εὐκλείδου, τὴν παράδωκον, ἐπιπάρωκον, τὸ στάσιμον καὶ τὸ ὑπόρχηματικόν.

- ἄκουε λοιπὸν τῶν μερῶν την πενταδα.
 Ῥῆσις λόγος τίς ἐστὶν ἐξηγημάτων
 135 ὑποκριτοῦ λέγοντος ὡς πρὸς τοὺς ὄχλους,
 ὡς ἐστὶ τοῦτο τοῖς Εὐριπίδου λόγοις.
 Τὰ μὲν πυλωρῶν κλειθρὰ μ' εἶσεδέξατο, 9)
 Κούρισμα δ' ἠδὲ συμφορᾶς πληρεστάτη
 ταύτην ἀδόντων τὰς τρίχας κεκαρμένων.
 140 Σάλπιγξ λόγος δὲ συμβολὰς μαχῶν λέγων,
 σκοπὸς δ' ὁ δηλῶν ἐκ ξένης παρουσίαν,
 πόρρωθεν αὐτοὺς εἰσορῶν καὶ προβλέπων.
 Χορὸς δέ τι σύστημα πρὸς μέλος λέγων.
 Οὕτω μὲν οὗτοι φασὶ συμπεφυρμένως.
 145 ὅταν ὁ Εὐκλείδης δε καὶ Κράτης γράφει
 ἄλλοι τε πολλοὶ τῶν λόγοις διηρμένων,
 ἄνθρωπε, κἂν κράξωσι τοῖς στρόφοις λόγων,
 τὰ σκηνικὰ γράφοντες ἐμπεφυρμένως,
 μάθης δὲ μηδὲν ἐξ ἐκείνων ὧν θέλεις.
 150 Τζέτζη προσελθὼν ἀκριβῶς ἅπαν μάθῃ
 λόγῳ διαυγεῖ καὶ σαφεῖ καὶ συντόμῳ.
 Καὶ δὴ τὸ πᾶν ἄκουε λεπτιῷ τῷ τρόπῳ.
 Κατὰ τύπον πρῶτον μὲν, εἰς μέρη δύο
 εἷς τε πρόσωπα καὶ σὺν αὐτοῖς εἰς λόγους
 155 τέχνην διαιρεῖ κωμικὴν, τραγῳδίαν
 καὶ τὴν τρίτην ποίησιν, ἣ τούτων μέση·
 τὰ δ' αὖ πρόσωπα δευτέρῳ διαιρέσει
 εἰς κυνικόν (l. σκηνικόν) τε καὶ χορὸν τέμνει πάλιν·
 ὑποκριτὴν ἓνα τε καὶ πολλοὺς λέγω.
 160 Τὸ σκηνικὸν πρόσωπον αὖ τέμνει πάλιν
 εἷς τε σκοποὺς, σάλπιγγας, εἰς τοὺς ἀγγέλους,
 ἐξαγγέλους τε πρὸς τρισὶν οἷσπερ λέγω,
 τὰ τοῦ χοροῦ δ' ἄτμητα παντελῶς λέγει.
 Τὰ τῶν προσώπων ταῦτα τοὺς λόγους πάλιν
 165 ἐξῆς διαιρεῖ πρὸς μέτρα καὶ περιόδους·
 μέτρα τροχαίους σὺν ἰάμβοις μοι νύει

- τοὺς δ' αὖ ἰάμβους σὺν ἀναπαίστοις περιόδον·
 τὰ μέτρα ταῦτα σὺν περιδρόμοις ἅμα
 πάλιν διαιρεῖ πρὸς τὰ τέσσαρα μέρη,
 170 λόγους τε, ῥῆσιν, ἐπεισὺδιον καὶ ἔξοδον,
 εἰς τὰς ἀμοιβὰς εἰς λόγους κουρισμάτων, *)
 εἰς σκηνικὴν ᾠδὴν τε καὶ χορευμάτων·
 τὴν σκηνικὴν ἄτμητον ᾠδὴν αὖ λέγει
 τὴν τοῦ χοροῦ δὲ τετραχῇ τετμημένην
 175 εἰς πάροδον, ἐπιπάροδον, στάσιμον, ὄρχημά τε (?)
 ἅπερ φέρει σύμπαντα καὶ κωμωδία,
 καὶ τὴν παρὰ βασιν εἰς πλεόν τούτων φέρει·
 ἥς παραβάσεως ἑπτὰ τελοῦσι τὰ μέρη,
 ἃ πρὶν σαφῶς ἤκουσας ἐν λεπτῷ λόγῳ,
 180 ὡς πάντα τᾶλλα, καὶ στραφεῖς, βλέπων μάθε.
 Ἐπεὶ δὲ καλῶς πάντα σοί περ ἐγράφη,
 ἄκουε λοιπὸν τί τέλος τραγωδίας.
 Μίμησις ἡθῶν, πράξεων, παθημάτων,
 ἡρωϊκοῦ τρόπου τε τῆς τραγωδίας,
 185 σεμνοπρεπῶς (l. σεμνοπρεπῆς) λέξις τε καὶ διηρμένη.
 Χρῶνται δέκα μέτροις δε ταῖς τραγωδίαις,
 διπλοῖς ἰάμβοις, καὶ διπλοῖς τοῖς δοχμίοις,
 καὶ τοῖς τροχαίοις, κρητικοῖς καὶ δακτύλοις,
 βακχειακοῖς, ἄπλοῖς τε καὶ διπλοῖς λέγω,
 190 καὶ τοῖς χορείοις, προσοδιακοῖς τε τοῖς μέτροις
 καὶ τοῖς προκελευσματικοῖς ἐπόλιζον (sic) αὖ μέτροις,
 ἰωνικοῖς τε τοῖς ἐλάττοις λέγω·
 ἀντιστροφαις μὲν καὶ μελῶν χρῆται στάσει
 τοῖς οἷς δεκαπλοῖς νῦν ἐγράψαμεν μέτροις,
 195 τοῖς δ' αὖ τροχαίοις, κρητικοῖς καὶ δοχμίοις,
 ἄλλοις τὲ μέτροις οἵ περ εὐδρομοὶ φύσιν,
 χοριομίκτοις σὺν ἱαμβεῖω μέτροις
 χρῶνται παρ' αὐτὰς συγγραφὰς τῶν κομμάτων.
 Ἐπεὶ δὲ πάντα σοὶ σαφῶς νῦν εἰρέθη,
 200 καὶ τερματούσθω τοιγαροῦν τὸ βιβλίον.
- *) Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς καὶ ἕτεροι κατὰ τὸν Τζέτζη δια-
 ρεῖσιν σκηνικῶν δραμάτων, ἥτοι τραγωδ[ίας], κωμωδία[ς] καὶ σατύρων.

Codicem, in quo haec invenit Dübnerus, accurate ipse descripsit in primo huius voluminis fasciculo. De apographo ad nos misso ipsa eius apponimus verba: *Die Copie ist diplomatisch genau, nicht ein Accent geändert, und der Codex also sehr gut, da das Stück fast fehlerfrey ist.* Atque ita illud repeti typis curavimus cum omnibus mendis, nisi quod unum alterumve comma additum est, neque scripsimus *Ἠλέκτρα, βαρχιποῦ*, et quaedam emendavimus verba, monito tamen lectore.

1) Haec idem Io. Tzetzes praecipit in Commentariorum ad Hesiodum initio, alter ad Lycophronem.

2) Cod. *πανανώννυμον*. V. v. 166.

3) Cod. *ἑξαττικῶν*.

4) *Θέα*, ut v. 120, *Gesicht, πρόσωπον*, non habet Ducange.

5) Apographum: *Τοῦτο εἶπον ἡπατημένος τοῖς ἐξηγουμένοις, Εὐριπίδην καὶ Σοφοκλέα γράψασιν οὕτω.*

6) Alcestin satyrici loco dramatis etiam actam esse docuit fragmentum didascaliae a Gu. Dindorfio editum, in huius Musei Vol. III p. 508. Quod addit Tzetzes: *ἐντυχὼν δὲ σατυρικοῖς δράμασιν Εὐριπίδου*, non facit fidem praeter Cyclopem dramata Satyrica in manus eius venisse.

7) Andronicus *περὶ τάξεως ποιητῶν* Cod. Paris. 2929 ap. Bekker. p. 1461, ex quo fonte fortasse hausit Tzetzes: *Μονηρῶν δὲ γνώρισμα τὸ μονοπροσώπως ἀφηγεῖσθαι ὑπόθεσιν οἰανδήτινα, οἷός ἐστιν ὁ Λυκόφρων τὰ τῆς Ἀλεξάνδρου διηγούμενος.*

8) Cod. *Κνωσσον*. Alcaeus Mitylenaeus Anthol. Pal. VII, 556:

*ἀλλὰ τις Ἰππώνακτος ἐκὴν παρὰ σῆμα νέηται,
εὐχέσθω κνώσσειν εὐμενέοντα νέκυν.*

In quibus animadvertite quanto poeta lepore alludat ad Furias in Eumenidas conversas. Idem epigramma Tzetzae in prioribus quoque versibus ob oculos versatum est.

9) Phoen. 261.

W.

X.

Epigrammata Graeca.

23.

[Δί]ς δέκα καὶ δισσοὺς πλή[σ]ας ζωῆς λυκάβαντας,
 [κ]αὶ ποθέσας ἀρετὴν σι[ε]ργομένην δλίγοις,
 ἤλυθες εἰς Αἶδην ζητούμενος οἷς ἀπέλειπ[ες]·
 πᾶσι γὰρ ἀλγηδὼν ἐσθλὸς[ς] ἀποιχόμενος.
 εἰ δέ τι[ς] ἐ]ν φθιμένοις κρίσις, ὥς λόγος, ἀμφὶ θανόντων,
 Σώγηνες, οἰκήσεις εἰς δόμον εὖσεβέων.

In Rhenea insula marmor repertum nunc penes Thierschium est, qui dono accepit a mercatore insulae Syrae. Idem Thierschius edidit. V. Dritter Jahresbericht der k. Bayerischen Akademie der Wissenschaften 1851 — 1855 p. 61. — „Die Zeit ihres Ursprungs fällt, nach den Zügen zu urtheilen, zwischen Alexander den Macedonier und das Eindringen der Römer in Griechenland. Sie ist einfach und schön und das πᾶσι γὰρ ἀλγηδὼν ἐσθλὸς ἀποιχόμενος in seiner Einfachheit schöner noch als das Lateinische *multis ille bonis flebilis occidit.*“ V. 5 ΑΦΙ lapicidae errore.

24.

Εὐδιον ἐκ μακάρων ἀνύσαντά σε τὰν ἀόρατον,
 Γοργία εὐγέρωσ, ἀτραπιτὸν βιότου
 ὄλβου τηλεθάοντος ἐκοίμισεν ὕπνος ὁ λήθης,
 κᾶντα πρὸς ἐπταπόρου σιᾶσέ σε Πληϊάδος.
 5 ἔξοχα δ' αἰνήσασα θεόκτιτος ἄδε σε γαῖα
 φροντίδι πανδήμῳ σὸν δέμας ἐκτέρισε,
 οὐνεκα καὶ πατέρων ἐπὶ γυμνάδος ἥδ' ἐφιλόπλου

- πρὸςθε νέων ἀγέλας ἔδρακεν ἀγεμόνα,
 ἄλλα τ' ἐνὶ ζωῇ τελέσαντά σε μυρία δάμην
 10 καρύσσει φάμα φέγγος ὑπ' αἰέλου,
 ἐσθλὸν ἐν ἀμερίοισιν, Ἀριστεοῦ υἱὸν ἄριστον,
 δόξαν ἐὰν ἤπαλοῖς παισὶ [λι]πόντα φίλαν.

Prope Miletum in muro veteris aquaeductus spatio fere miliarii ab urbe distantis; ex Sherardianis p. 64 (Cod. Askew. II, 47.) Corp. Inscr. Vol. II p. 567 n. 2892. Senis lineis totidem continentur disticha ut n. 2588 duodenis. Qui descripsit, nihil intellexit; emendavit Boeckhius. V. 2 *ΑΤΡΑΤΑΤΟΥΡΙΟΤΟΥ*. Ἀόρατον ἀτράπιτόν βιότιον mire dictum esse, sed melius se non nosse Boeckhius confitetur. V. 4 *ΙΡΟΣ*, πρὸς, *ΣΤΑΣΕΤΕΙΝΑΡΙΑ* . . in quibus *IN* fuisse videtur *Π*, *Α* vero *Α* et *Ρ* fuisse *Η*. Pleiades pro caelo dici observat editor, et ap. Antip. Sidon. ep. 51 *κείμενον ἐπταπόρων ἄγχοθι Πληϊάδων*. V. 5 *ΘΕΟΚΤΙΓΟΣ*, *ΡΑΤΑ*, γαῖα. V. 6 *ΠΑΝΔΗΜΟ* cum v. 9 scriptam sit *ΔΑΜΩΙ*. V. 7 *ΕΛΕ*, *ΦΙΛΟΠΛΟΥ*, *ΑΡΕΛΑΣ*, ἀγέλας. V. 9. *ΖΩΑΤΕΙΛΕΣΑΝΤΑ*. V. 10 *ΚΑΡΙΣΣΙ*, *ΦΕΝΠΙΟΣΥΠΑΙΛΙΟΥ*. V. 11 *ΕΣΘΑΩΝ*, *ΑΒΙΣΤΕΟΥ*. V. 12 *ΑΘΞΑΝ*, δόξαν. *ΑΙΠΛΟΙΣ*, ἀπύλοῖς. . . *ΠΟΝΤΙΦΙΛΟΝ*, fort. φίλοις. „Gorgias, Aristae filius, gymnasiarchus fuit et maiorum natu et adolescentulorum. Prius sic enuntiatur: *οὐνεκα ἄδε σε γαῖα ἐπὶ πατέρων γυμνάδος ἔδρακεν* (sc. ἀγεμόνα.) *Γυμνάδος* est γυμνασίον, cf. ad n. 938.” BOECKH.

25.

Χαίρειν τὸν κατὰ γῆς εἴπας, ξένε, Διογένη με
 βαῖν' ἐπὶ σὺν πρᾶξιν τύνχανέ θ' ὧν ἐθέλεις.
 ἐννεακαιδεκέτης γὰρ ὑπὸ στυγεραῖς ἐδαμάσθην
 νούσου, καὶ λείπω τὸν γλυκὺν αἴλιον,
 ἀνίκα' ἔδει με γονεῦσι τίνειν χάριν· ἥ δὲ συνήμων
 Ἀάθα εἰς ἀφανῆ τόνδε [μ'] ἔκρουσε τάφον.

Pholegandri in ecclesia Graeca antiqui castelli, in ana-

glypho senem repraesentante, cui adstat canis; misit St. Martin. Corp. Inscr. Vol. II fasc. 2 p. 360 n. 2445. Supplevit et correxit Boeckhiius. V. 1 *ΕΠΙΛΑΓ.* V. 2 *ΠΡΑΞΑΝ.* V. 3 *ΘΟΝ, 9' ὦν, ΕΘΕΝΕΙΛ.* V. 8 *ΛΑΘΑ, Λάθα.* V. 3 exaratum in lapide est *έννεακαιδεχέτης*, ut in Syll. Epigr. Gr. n. 82, et *τρισκαιδεχάτου* in epigr. edito in huius Musei Vol. I p. 286 s.

26.

Ἰγνεύεις, ὦ ξεῖνε, τίς εἰμ' ἐγὼ ἡ κατὰ γαίης,
 ἢ τίνες οἱ πατέρες τῇ μελέην ἔτεκον.
 πεύση· ἐγὼ γὰρ ἐραστὸν Ὀλυμπιάς οὖνομ' ἐκλή[θην,
 παῖς ἡ Πατροκλέους, μητρὸς Ὀλυμπιάδος·
 λυγρὴν δ' οἶμον ἔβην ἐτέων κύρσασα δις [ἐπὶ
 παρθένος, ἐν δ' ἔλαχον σῆμα τόδ' ἀντὶ γάμου].

In lapide quadrato 2' longo et lato, in domo Turcica oppidi Sevrhiissar prope Teon; ex schedis Peyssonelii transcripsit Zieglerus. Corp. Inscr. n. 5118. Vitia, quae correxit Boeckhiius, describentis esse videntur, non lapicidae, v. 2 *O* pro *OI*, v. 3 *ΕΒΑΣΤΟΝ* et *ΟΥΚΑΙ*, omissis litteris *NOM*, v. 4 *E* pro *H* et *ΠΑΤΡΟΚΛΕΙΟΥΣ*, v. 5 *Θ* pro *Δ* ante *οἶμον*.

27.

Ἀλκείδου με τραφέντα φίλοις ἐ[ν γυ]μνασίοισιν
 λυπηρὸς δαίμων ἤρπασεν αἰφν[νιδί]ως·
 εἴκοσι γὰρ καὶ πέντε μόνους λυκάβαντας ὀδεύσας,
 σκῆνος νῦν κεῖμαι Πλουτέος ἐμ μελάθροισι
 5 ἀ[φθάρτοις. Μούσαις γὰρ ἐπίο[τι]ον αὐτὸς ἐμ. ε.
 . νολεωσνοεννυμφιοσουσεμονην . . . ν.
 τ[ῶν] γὰρ κληδοῦχ[όν] με κατήγαγεν οὐκ' ἐθέλοντα
 Φ[ί]μιος μητρὸς καὶ πατρὸς ἐκ θ[αλάμων],
 οἱ νῦν οὐκέτ' ἔχουσιν ἐμὸν [μέλ]ος. ἀλλὰ παρέρχου
 10 φίλ]ε ὁδοιπὸρε πᾶς, τοῦνομα διζόμενος.

Prope Teon, „Severhizar cis aquaeductum in via”; ex Sherard. p. 45 (Cod. Askew. I, 148.) Corp. Inscr. n. 3123. Apographi vitia V. 2 *ΕΡΠΑΕΕΝΑΙΦΙ* . . . V. 3 *ΜΟΝΟΥΕ*. V. 4 *ΕΚΙΝΟΕ*, σκῆνος, de qua voce v. Syll. nostra p. 99 s. *ΜΕΛΙΘΡΟΙΕ*. V. 5. *ΓΑΙ* pro *ΓΑΡ*. V. 9 *ΕΧΟΥΕΜ* ἔχουσιν, *ΟΜΟΕ*, *ΑΜΑ*, ἀλλὰ, *ΠΑΙΣ* — *ΡΧΟ*. V. 10 *ΟΔΙΠΟΕ*. De argumento Boeckhius: „Vir, cui hoc sepulcrum dicatum, Musarum Tei maxime cultarum videtur κλειδοῦχος fuisse et in Musarum τεμένει publice sepultus esse. De Musis Tei cultis vide n. 3059, et nota hunc cultum coniunctum fuisse caerimoniis deorum gymniconum Herculis et Mercurii, ut in hoc epigrammate Musarum minister dicitur *Ἀλκείδου τραφεὶς ἐν γυμνασίοισιν*. — V. 7 sumpsit sorte constitutum κλειδοῦχον esse ex iis, qui nomen professi essent.” Haec Boeckhius. V. 6:

. *ΝΟΛΕΩΕΝΟΕΝΝΥΜΦΙΟΕΟΥΕΜΟΝΗΝ* . . . *Ν*

Quibus litteris nodus continetur, ut mihi videtur, indissolubilis, eoque magis mirandus, quo facilius atque certius corrigi reliqua possunt et quo simplicius est argumentum, quo aequabilior in eiusmodi carminibus plerisque sententiarum solet esse tenor. Boeckhius: „V, 6 *ἐνθεν* dedi lenissima correctione, quamquam hunc locum non expedio: videant alii quid hic lateat.” Non pro certis igitur dat, quae ponit:

Μοῖσαις γὰρ ἐπίσ[τι]ον αὐτὸς ἔ[ν]ειμ[ε]ν (EM. E.)
σῆμ[ε]ν] ὁ λεώς, [ἐ]ν[θ]εν Νύμφιος . . . μονήν
ξῶ[ν]· [τ]ῶν γὰρ κληδοῦχ[ον] ἐκλήρωσαν μ[ὲν] ἐθέλοντα
Ῥήμιος μητρὸς καὶ πατρὸς ἐκ [Θαλάμων.]

Quasi obiter ei videtur nomen viri *Νύμφιος* significari; patrem putat haberi vs. 8. extr. in litteris *ΟΜΜΑΩΝ*. et commodum esse patrem vocari *Θάλαμον*, filium *Νύμφιον*, quorum vocabulorum affines sint notiones. Pro nomine matris corrupto *ΡΗΜΙΟΕ* coniicit *Εὐρήνης*. De statua non credo fuisse sermonem; obstat etiam alterum γὰρ, v. quinto, quod quidem respicit ad *τραφέντα ἐν γυμνασίοις*. Neque *Νύμφιος*

videtur mortui nomen esse, cum nomen, epigrammati puta subscriptum (ut in Sylloge nostra n. 81), viatorem quaerere iubeat poeta vs. ultimo, nimirum ut χαῖρε ille suum homini acclamaret. Θάλαμος autem dubito an nomen esse potuerit. In *ΟΜΜΑΩΝ* prius *Μ* esse videtur *ΑΑ* ut vs. 9 *ΑΜ* pro *ΑΑΑ*, genitivus autem in *ΑΩΝ* ut in Syll. Epigr. n. 114 *ΤΑΩΝ* scriptum est pro *ΤΩΝ*. Matris nomen expressum, patris omissum non curo, de qua re monitum est ad eandem Syllog. n. 75 p. 106. — V. 9 *ΟΜΟΣ* Boeckhius correxit φάος, nos μέλος. *Scacerdos Musarum* fortasse non proprie dicitur iuvenis cantui et poesi addictus, sed qui cultor earum fuisset eximius.

28.

Οὐχὶ πέπλους, οὐ χρυσὸν ἐθαύμασεν ἐμ βίῳ, ἡδέα χ[άριμα]

. . . . .

ἀντὶ δὲ σῆς ἡβῆς, Διονυσία, ἡλικίας τε

τόνδ' ἐτάφ[ον] . . . .

Athenis, cum pluribus aliis Graecis inscriptionibus, descripsit L. Rossius. V. Archiv für Philol. und Pädagogik Vol. II 1833 p. 455. 438. „No. 19 ist auf einem Fragment eines sehr grossen Grabsteins, über einem Basrelief, von dem nur der, sehr gut gearbeitete, Kopf der Dionysia zur Linken des Beschauers noch erhalten ist; doch erkennt man zur Rechten noch die Umrisse von dem Kopfe und Unterleibe des Mannes, der zu seiner Gattin hingeneigt stand. Von der Inschrift fehlt in jeder der beyden Zeilen noch ein Vers.“ Binos versus singulis scriptos lineis v. n. 24. 30. Heptametros in epitaphiis habes Syll. Epigr. Gr. p. XXIV.

29.

Χερσὶ τε καὶ τέ[χνα]ις ἔργων τόλμαις τε δικαίαις

θρεψαμένη τέκνων γε[νεάν], ἀνέθηκε Μέλιννα

σοὶ τήνδ' ἐμνήμην, θεὰ Ἐργάνη, ὣν ἐπόνθησεν,

μοῦραν ἀπαρξάμενη κτεάνων, τιμῶσα χάριν σὴν.

Athenis inventum mense Ianuario 1835. „Auf einem kleinen Tubus aus weissem Marmor, $1\frac{1}{4}$ Spanne hoch und breit, der oben eine ausgehöhlte Vertiefung hat, ohne Zweifel um den Zapfen eines Anathems aufzunehmen: worin das Weihgeschenk aber bestanden, oder durch welchen Kunstfleiss Melinna sich und ihre Kinder ernährt, erhellt aus dem Epigramm nicht. Die Form der Buchstaben namentlich des Σ, Θ, Μ, des Ν, bey dem der zweyte perpendiculäre Strich nicht bis zur untern Linie herabreicht, deuten auf eine gute, gewiss vorrömische Zeit.“ Verba sunt Rossii, v. Kunstblatt 1835 N. 27.

30.

- Σοὶ τόδ' ἄγαλμα, θεά, ...
 . . . . .
 Νικιέης οὗ πατρὸς ὁμώνυμος, ἥδ' ἐ σύ[γνευ]νος
 . . . . .
 5 σείῳ δὲ καὶ νηοῖο θύρας τεύξαντο φαεινὰς,
 . . . . .
 Οἱ δ' αὐτοὶ δάπεδον πυκνοῖς στόρεσαν οὐδοῖσιν,
 καὶ βωμοὺς ἱεροὺς τεύξαν [ἑαῖς δα]πάναις,
 καὶ νηοῦ δ' ἐπὶ κρατὶ μετρήορ' ἀγάλματα θῆκαν
 10 τρισά, δύο Νίκας, μέσσα δὲ Π[ερσεφ]όνη[ν].
 Χαῖρε, θεά, τοῖςδεσσι, καὶ ἰλήκοις Παρίοι[σιν],
 δισσ]ὰς ἐν παλάμαις ἀραμένη δαΐδας,
 καὶ τοῖς μὲν φιλέουσι Πάρον γλυκερὸν φέρε φέγγος,
 τοῖς δ' ἐθέλουσ' ἀδικεῖν πυρσὸν ἄναπτε κακῶν,
 15 μᾶλλον δ' ἐμπόδιον καὶ τοῖς κακοεργέσι θείης,
 μή τι κακὸν ῥέζειν, ἐσθλὰ δὲ πάντα πόλιν.
 Ἰλαθι πᾶσι, μάκαιρα, πολυλλίστη δὲ πόλῃ,
 κούραις καὶ κούροις τοῖς καὶ ἐπεσσομένοις,
 ἔσοχα δ' ἰλήκοις, καὶ σφιν μάλα χάσματα δοίης,
 20 Νικίᾳ ἥδ' ἀλόχῳ παισὶ τε τῶνδ' ἐραταῖς,
 καὶ παισὶν παίδων, τοί[κεν] μειτόπισθε γένωνται

ἴλαθι, τοῦνεκα σεῦ νηὸν ἐ[θ]ηκε γονεὺς
 τόνδε σοι, ὦ δαδουῖχε, Διὸς τέκος, ὕμνον ἔτευξεν
 Νικιάδης, ὃς σεῦ ἴλατο [δᾶ]δα φέρων.

In Paro, ex schedis Fourmonti. Lineas 6 et 7 solas (v. 11 — 14) minusculis et recte correctas edidit Iacobsius Anthol. Palat. T. III p. 968. Corp. Inscr. T. II p. 548 n. 2588. „Titulus non Cereri, sed Proserpinae dicatus, quod patet ex verbis Διὸς τέκος sub finem positis; faces Proserpina fert non minus quam mater. Lin. 5 (v. 10) *E* post Νίκας vacat, repetitum ex priori Σ a Fourmonto ut videtur; post μέσσα inserui δέ, a Fourmonto omissum, ut plures in hoc titulo ductus omissit. Certe praestat sic scribi quam omisso altero Σ ἐ[μ]μεσα Περσ. Lin. 9 (v. 18) *TE* (post κόρυαις) pro *KAI* videtur error lapicidae. In fine δᾶδα φέρων dedi; ita ut Niciam statuam daduchum mysticum fuisse, et σεῦ pendeat ex δᾶδα. De cultu Cereris et Proserpinae Pario v. ad n. 2384.” BOECKH. Singulas Boeckhii emendationes, quae plurimae sunt et certae pleraeque, non enoto. Restat tamen aliquid dubii de δ' ἐμπόδιον: ΔΩΠΩΑΟΙ v. 15 (*W* est *ω*) et de ultimis ΙΑΤΟΑΟΑ. . . ἴλατο δᾶδ[α] φέρων, cum v. 17 scriptum sit ΗΛΑΟΙ, quod in marmore fuit ΕΙΛΑΟΙ, ut v. 19 ΕΙΛΗΚΟΙΣ, v. 22 ΕΙΛΑΘΙ. V. 14 est ΠΥΙΣΟΝΑΝΠΕΑΚΩΝ, v. 17 ΠΟΛΕΙΑΙΣΤΗ. V. 18 verba κόρυαις καὶ κόρυις refer ad nomen Κόρης. V. 23 mira est copulae omissio.

31.

Λάμπει καὶ φθιμένοις ἀρετῆς φάος, οἷ περὶ πάτ[ραν]
 πολλὰ πονησάμενοι ξυνὸν ἔθεντ' ὄφελος.
 Ἀσκληπιοδότῳ λόγος ἤρμωσεν, ὦ πόλις [ἥ]δε
 οἷά περ οἰκιστῇ τόνδ' ἀνέθηκε τύπο[ν].

Aphrodisiade (Cariae) in via prope casulas, in marmore candido; ex Cod. Askew. et Chishull. Corp. Inscr. T. II p. 549 n. 2851. Una cum binis aliis in eundem Asclepiodotum

distichis, quae exstant in Anthol. Pal. IX, 704. „Ibi vero quum haec (altera pars tituli) separatim extet, videntur duo haec epigrammata esse, quorum posterius ad tholum ab Asclepiodoto exstructam pertinet, ad quam eius fuerit imago posita in priori commemorata.” Verba sunt Boeckhii, qui copiose disputat de Asclepiodoto, Procli discipulo, Damascii magistro. Hunc autem intelligendum esse etiam Iacobsius viderat. Apographum admodum est corruptum. V. 1. ΦΘΗΜΕΝΟΙC, ΦΛΟCΟ, φάος οἷ. ΠΑΤΑ. V. 2. ΤΙΟΝΗCΑΜΕΝΟΙΖΗΝΟΝΕΘΕΝΤΟΦΕΝ. Ex quibus Boeckhius haec elicit: οἱ περὶ πά[ν]τα πολλὰ πονησάμενοι ζῆ[λ]ον ἔθεντο Θε[ω]ν, cum constet Asclepiodotum et circa omne genus litterarum laboriosissimum et sanctissimum fuisse, neque offendant hac aetate dictio ζῆλος Θεῶν. Fuit autem Asclepiodotus musicae et medicinae imprimis peritus, rerum naturalium investigator acerrimus, neque video quomodo varia eius studia ad unum Θεοῦ ζῆλον omnia referri apte potuerint. Accedit quod alter titulus non scientiam viri, sed beneficia in patriam collata celebrat:

Τῇκει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος· ἀλλ' ἀρετάων
 Ἀσκληπιოდότου τὸ κλέος ἀθάνατον,
 ὅσσα καὶ οἷα πόρεν γέρα πατρίδι· τοῖς ἐπὶ πᾶσιν
 καὶ τόδε μετρεῖσθω ξυνὸν ἔρεισμα θόλου.

Hic quae ἀρεταὶ vocantur, eadem etiam verbis ἀρετῆς φάος videntur significari, quo ducit vel maxime illud οἷά περ οἰκιστῇ in v. quarto. Κτίστας enim ab Aphrodisiensibus ut ab aliis vocari *beneficos*, plures docent tituli (n. 2804. 2812. 2845), ipso monente Boeckhio. Denique periculo minore in fine versuum (ΠΑΤΑ et ΟΦΕΝ) aliquot litteras addi putabam, cum etiam sequentes versus sex in fine omnes mutilati sint, quam in mediis intrudi verbis. His igitur nixus rationibus pro corruptis scripsi πάτραν, ξυνὸν et ὕφελος. Ξυνὸν autem est *publicum* etiam in ξυνὸν ἔρεισμα θόλου. De frequenti usu binos ponendi una titulos, sepulcrales quoque,

eiusdem plerumque argumenti, v. quae annotavimus ad Syll. Epigr. Gr. p. XX et 25 : quibus add. C. I. n. 1988 b, tum Messeniaca epigrammata bina, quae edidimus *Allgem. Schulzeit.* 1830 p. 689, et Aegyptiaca, Mus. Rhen. Vol. I p. 293 n. 12 s. Osanni Syll. Inscr. p. 490. Anthol. Pal. VII, 183 sq. 334 sq. Duo epitaphia Platonis quoque stelen habuisse memoriae proditum est. — V. 3. „Iam praemissa generali sententia Asclepiodoto imprimis congrua v. 3 dicitur haec sententia illi *convenire*: Ἀσκληπιოდότῳ λόγος ἤρμωσεν. Λόγος est ὁδε ὁ λόγος, ut ap. Pind. Ol. II, 22. ἐπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις Κάδμοιο κούραις. Ἀσκληπιόδοτος producta litera Iota non solum metri necessitate excusatur, sed etiam Homerica productione eius literae in voce Ἀλκλῆπιόν s. Ἀσκληπιού.” BOECKH.

32.

Εἶσατο τήνδ' Ἐκάτην πολυνύμῳ Ἀρτεμίδωρος
Φωσφόρον, ἣν τιμῶσιν ὅσοι χώραν κατέχουσιν.
μνημόσυνον Θήρας πόλεως [πάντεσσιν] ἔτευσεν
[ἐνναέταις], σ[τῆ]σέν τε μέλαν λίθον Ἀρτεμίδωρος.
Ἡ[κω Πριάπος τ[ῆ]δε Θηραίωμ πόλει
ὁ Λαμψακηνὸς πλοῦτον ἄφθιτον φέρων.

Πάρεμι καὶ παραστάτης
πολίταις τοῖς τ' ἐνοικοῦσιν ξένοις.

In insula Thera nuperrime descripsit Prokeschius, in Diar. litter. Hal. 1835 Intelligenzblatt n. 75 edidit Ed. Gerhardus. Versus superiores sex scripti sunt in scamno lapideo prope moenia urbis (*auf der Lehne einer Felsbank hart ausserhalb der Ummauerung*), posteriores infra in eodem scamno. V. 1 *ΙΣΑΤΩ*. V. 2 *ΗΜ* pro ἣν. V. 3 *ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΘΥΡΑΣΠΟΛΕΩΣΠΛΙΟΥΝΕΤΕΥΣΕΝ*. Meierus *μνημόσυνον* . . . . *ἔτευσεν*. Mihi fuisse videtur *ἔτευσεν*, ut in epigrammate incerti auctoris: Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὐνους παρὰ βωμὸν ἔτευσεν, Anal. III, 175, 117, et in corrupto illo ap. Xenoph.

Ephes. III, 2 Ἰππόθους κλεινῷ τεύξεν τόδε σῆμ' Ὑπεράνθῃ.
 Post πόλεως nescio an bene correxerim πάντεσσιν, ita ut in
 v. sequ. accedat substantivum: dativo concedes opus esse;
 sed potest, si substantivum latet in ΠΛΟΥΝ, in sequentis
 versus initio aliud quid adiectum fuisse. — V. 4 ΒΑΤΟΡΑ-
 ΤΑΑΕΣΙ. ΣΕΝ. Meierus ἔστησεν, de reliquis manum absti-
 nens. Verbum ΣΤΗΣΕΝ praecedere videtur dativi forma
 ΑΤΑΙΣ. Scripsi ἐνναέταις ut lacunam explerem; non quod
 verum hoc esse censerem. V. 5 ΒΗΡΙΩΜ. V. 6 ΑΦΟΙ-
 ΤΟΜΦΕΡΟΝ. De Hecataeis πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν poni
 solitis scriptorum testimonia plura collegi Syll. Epigr. n. 121
 p. 170. Add. Suid. v. Θεαγένους Ἐκάταιον. Ex lapide nigro
 Hecates fit statua, quam Noctis filiam vocat Bacchylides.
 Therae incolis μνημόσυνον illam vult esse Artemidorus. Do-
 sitheus Interpretamentor. l. 3 p. 2 ed. Böcking. συνέγραψε
 πάντα τὰ ῥήματα — ἵνα ἔχῃς ὅπου σεαυτὸν γυμνάσης, ἀλλὰ
 καὶ εὐτυχῶς τέκνοις σοῖς καταλίπῃς μνημόσυνον καὶ ὑπό-
 δειγμα φιλοπονιῶν σου. Diversa est significatio in titulo iam-
 bico C. I. Gr. n. 2722 Μνημόσυνον ἀνθρώποις τόδ' ἡμερή-
 σιον εὔρον μετρήσας; est enim ibi memoriale, ut vocabulum
 reddunt Glossaria Graeca. v. F. A. Beckius ad Ampelii Li-
 brum memorialem p. XII. Iambi hexametris annexi ad phal-
 lum spectare videntur, in eodem sedili expressum, quae etiam
 Gerhardi nostri sententia fuisse videtur: facile enim fieri
 poterat, ut huic signo Lampsaceni dei nomen daretur.

33.

Κο. Βαλέριος Ἰουλιανὸς Συνορ.

Ἀσκληπιῷ ἱητῆρι Διὸς Σωτήρος ἄγαλμα
 σὺν βάσει ἀργυρῇ γύψου μεστῇ ἀνέθηκεν
 ἄσταθμον, ὥς εἴη καὶ ἀτίμητον καὶ ἄχραντον.

Mus. Veron. p. XXXVIII, „in stylobate perquam exiguo.
 Vestigium exstat, in quo Iovis icuncula institit cum basi sua:
 ad utrumque latus aquila efficta est trisulcis ignibus armata.

— Argentea et aurea donaria, quae templis inferebantur, ad sacerdotum ministrorumque surreptiones arcendas praecavendasque fraudes, receptum fuit ut penderentur atque aestimarentur: pretium autem et pondus authenticis tabulis procul dubio consignabantur. Mire congruit, quod apud prophetam Baruch VI, 9 et 32 legitur. At Quintus Iulianus noster vel superstitione tactus, vel donarium suum detrimenti quicquam passurum timens, si argumentum ab alia materia segregaretur, ut pendi et aestimari posset, argenteam, quam dicabat basim, minime solidam esse, sed gypso repletam declaravit, aestimationemque ac ponderationem inihibuit, ut servaretur incontaminata et intacta." *Maffejus*, qui Versus esse non animadvertit. Interpretatio *ΑΣΚΛΗΠΙΩ ΑΡΓΥΡΗ ΜΕΣΤΗ* sine I. *ΑΤΕΙΜΗΤΟΝ*. Maffei argutior est sententia quam verior. Donator modeste fatetur non ex solido argento basin factam esse. Iupiter *Σωτήρ* summus est medicus et locum hic tenet Apollinis, cuius simulacrum ex Aesculapii religiosissimo fano Agrigentino direptum memorat Cicero Verr. IV, 2, 43 (93.) Vocabulum *ἄσταθμος* non norunt lexica; adest *εὐσταθμος*, iusti ponderis.

34.

Θεῷ μεγίστῳ καὶ καλῇ μοίρᾳ Οὐάλης
ἀρχὴν λαχὼν ἔπαρχον Μεισηνῶν στόλου, .
ἔστησα βωμόν, ἐκτελῶν εὐχὴν ἐμήν.

Neapoli in Museo Studiorum, in marmore quadrato. V. Fr. Osanni Syll. Inscr. p. 543. Graeca subiecta sunt Latinis hisce: deo magno et fato bono val. valens v. p. praefectus classis misen p. v. gordianae votum solvit, et haec quidem quaternis, Graeca trinis lateribus repetita.

35.

Τὴν πρωτότμητον τρεῖς τὴν ἐφηβίην
κείρας ἔθηκε Στρατόνεικος Ἀσκληπιάδου Ἀσκληπιῷ Ἰγείᾳ τε δῶρον
αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ (sic) Στρατονείκου χάριν.

In insula Paro. Inscriptiones antiquae a Comite Carolo

Vidua in Turcico itinere collectae tab. 46. Nuper etiam Rossius edidit. De titulis similibus compluribus in insula Paro repertis v. Thierschius in Act. Acad. Monac. 1835. p. 634 ss. Compositum *πρωτότμητος* adde lexicis. In *τρίχα* homo indoctus vocalem produxit. Iota dativi omisum est.

36.

Ἐξηκτίας ἔγραψε ἀπόησέ με.

In vase picto Volcieni in Museo Regio Berolinensi V. Annali dell' inst. archeol. T. III p. 180. Levezow Galerie der Vasen tab. 2 n. 651.

37.

Schol. Clem. Alex. p. 113. *Πυραμίδες οἰκοδομήματα ἐν Αἰγύπτῳ, ἀπερ' ᾧκοδομήθη εἰς μνημάτων χώραν, ὥς μαρτυρεῖ τὸ ἐν αὐταῖς ἐπίγραμμα οὕτως ἔχων.*

Μνήματα καὶ Φορηνός (l. Κεφορηνός) τε καὶ ἀντιθέου Μυκερήνου καὶ Χέοπος κατιδὼν Μάξιμος ἡγεσάμην.

38.

*Εἰ μὴ Ἀριστοτέλους γενόμεν, ἢ δίπλους οὗτος,
ἢ σοφίην ἀκάρηνον ἐδείματο νόσφιν ἐμεῖο.*

Syriani epigramma in Aristotelis Categoriarum librum, ex Davide, Armeno, protulit C. F. Neumann, *Mémoire sur la vie et les ouvrages de David*, Paris. 1829 p. 62. Eidem Syriano philosophus Armenus tribuit epigramma simile in Platonis Phaedonem, Anthol. Pal. IX, 358, quod Iacobsius a Diogene scriptum coniecerat.

39.

Boethius de diis et praesensionibus ed. C. B. Hase post Lydum de ostentis p. 554. *Ab hac deorum oratione verbi gratia ita ducitur testimonium, ut si de Socratis excellentia dubitetur, illo Pythii oraculi vaticinio omnis dubietas abstergetur:*

Κεῖνος ἀνὴρ τὰ κακὰ καὶ ἐναντία ἐστὶν ὀρίζων.

Editor scripsit *ἐστὶ πορίζων*, quod Socratis personae minus accommodatum videtur. Sed apponenda est doctissimi
H. Heib. Mus. f. phil. IV.

virī annotatio integra. „Sic, ait, religio fuit discedere longius a scriptura Codicis, quae est huiusmodi: *AINOC. ANIP. TA. KAKA. KAE. ENANTIA. EΠOI ZOI* (sic), adraso capite litterae extremae in *ΠOI*, non secus ac si prius *ΠOP* fuisset. Syllaba altera in *KAKA* producit mire: in promptu fuisset scribere, τὸ κακὸν καὶ ἐναντίον. Aliis (opinor) placet *Αἰνός*, cum infinitivo in clausula: malui Homericum *Κεῖνος ἀνὴρ*. Versus, qui fortasse alibi sanus extat, addendus est Oraculis metricis ab Ioanne Opsopoeo collectis, Paris 1607, in 8vo. De altero χρησμῷ de Socrate, ὃν ἴσμεν ἅπαντες, ut ait Plutarchus II, 1116 Chaerephonti dato non renovabo quae habent Fischerus ad Apolog. Socr. p. 85, conquisitis ea de re testimoniis, et qui singulares de Socratis vita libros ediderunt.”

40.

Plin. H. N. VII, 58. *Veteres Graecas (litteras) fuisse eadem paene, quae nunc sunt Latinae, indicio erit Delphica tabula antiqui aeris, quae est hodie in Palatio, dono Principum Minervae dicata in bibliotheca, cum inscriptione tali: ΑΙΥ-ΣΙΚΡΑΤΗΣ ΑΝΕΘΕΤΟ ΤΗ ΔΙΟΣΚΟΦῃ ΤΗΝ ΔΕΚΑΤΗΝ ΔΙΑ ΔΕΞΙΟΝ ΑΙΩΝΑ.*

Iul. Sillig haec annotat. „ΑΙΥΣΙΚΡΑΙΝΑΝΕΘΕΤΟ ΙΝΔΙΟC ΚΟΡΤΥΝΑΕ ΚΑΤΑ ΝΗΛΑΕ ΞΙΟΔΑΙΟ ΝΟΝΑΕ, ita fere hanc inscriptionem exhibent Reg. I. II Coll. I. II Paris. Quod nunc legitur, debetur priore in parte Turnebo Adv. XXIX, 18, posteriore, Broterio.” Cf. Boeckh. C. I. Gr. T. I p. 6. Raoul Rochette *Lettres à M. Aberdeen* p. 66 apographa ex omnibus Plinii codicibus Bibliothecae S. Marci a Morellio accepta et verba barbara continere ait, neque litterarum forma qualis fuerit in antiqua tabula, dignosci posse. Mihi Hasius multos abhinc annos ex decem codicibus Parisiensibus verba corrupta tanto calami artificio depinxit, ut incredibilis illa ductuum manuumque varietas non scriptura

repraesentata, sed acri incisa esse videatur. Quibus copiis undique perlustratis, hos fuisse puto versus :

*Ναυσικράτης ἀνέθετο τῇ Διὸς κόρη
τὰν δεκάταν, ἣ δὲ δεξάτ' ἀδελὴ νόσφ.*

Certum est, si quid aliud, peccatum in secundo alterius versus pede. Mira res est decima Delphis sive Dianae sive Minervae *Προναιά* dedicata, non Apollini; et oritur suspicio, fictum fuisse titulum a Grammatico Romano, Principum familiari, ut litterarum Graecarum cum Latinis similitudo, singulari monumento affirmaretur, quod quum Palladi, litterarum antistiti, dedicandum esset, ad eandem ab initio spectasse par erat. Locus unde lamina Romam allata esse dicitur, est clarissimus, sacris antiquitatibus abundans; res autem, cui illa tabula testimonio esse deberet, erat gravissima, Romanarum litterarum non minor quam Graecarum antiquitas.
